

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

สยบปาก
พิชิตปฐพี

ทะวักใน
ใจ
เสี้ยวกาล

将
破

40

Mao Ni เขียน ชื่อยื่นทรพพล แปล

ทดลองอ่าน

enter

ทดลองอ่าน

enter

ทดลองอ่าน

enter

ทดลองอ่าน

สาวนักรบ
ที่ติดปืน

สยบฟ้ามืดปฐพี 40

Mao Ni เขียน ชื่อเสียงรุ่มรวย แปลา

《将夜》 Jiang Ye

Volume 40

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © Author:

猫腻 Mao Ni

Originally published in China by Shanghai Xuanting Entertainment Information Technology Co., Ltd. (www.qidian.com)

Thai edition rights under license granted by Shanghai Xuanting Entertainment Information Technology Co., Ltd. (www.qidian.com)

Thai translation copyright © 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2673-1

ภาพประกอบปก 東方月

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 229 บาท

พิมพ์บน

กระดาษกึ่งเคลือบ

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

'สยบฟ้าพิชิตปฐพี' เดินทางมาถึงเล่ม 40 ซึ่งเป็นเล่มสุดท้ายแล้ว บอกว่า ดีใจนั้นไม่ผิด แต่ก็ปะปนไปด้วยความรู้สึกใจหายอยู่เหมือนกัน เพราะ นิยายเรื่องนี้อยู่กับเรามาหลายปีจริงๆ

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์ปู้คส์ขอใช้พื้นที่นี้ขอบคุณผู้อ่านทุกท่านที่ร่วมทาง กับเราเรื่อยมา ตอนนี้เหลืออีกแค่ราวๆ สองร้อยหน้ากระดาษก็จะได้เจอคำว่า 'จบบริบูรณ์' แล้ว เช่นเดียวกับเรื่องราวของหญิงเซวียและซังซังที่ใกล้จะปิดฉากลง บทสรุปจะงดงามหรือไม่ คงต้องให้ทุกคนไปพลิกหาคำตอบด้วยตัวเอง

หลังจากนี้หากคิดถึงทั้งสองและตัวละครอื่นๆ ละก็...รำลึกถึงพวกเขาได้ ด้วยการเริ่มอ่านใหม่ตั้งแต่เล่มแรกก็ไม่เลวนะ ว่าไหม

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์ปู้คส์

ประวัตินักเขียน

Mao Ni

เกิดในยุค 70 ในชีวิตนี้นอกจากเที่ยวชิมลิ้มลองของอร่อยแล้ว สิ่งที่ชอบที่สุดก็คือการได้อ่านเรื่องราว เมื่ออ่านเรื่องราวมามากเข้าก็นึกคึกอยากเล่าเรื่องราวดูบ้าง และแล้วต้นศตวรรษที่ 20 ก็ค่อยๆ กลายมาเป็นผู้เล่านับแต่นั้น มาจนปัจจุบัน เคยเขียนเรื่องที่แตกต่างหลากหลายมากมาย ได้รับรางวัลมาบ้าง แต่สิ่งที่ยากให้เป็นก็ยังหนีไม่พ้นคำว่า 'อ่านสนุก' นี่แหละ หวังว่าจะสนับสนุนกันต่อไปเรื่อยๆ นะ

Mao Ni

จากใจนักแปล

...บัดนี้ชายหนุ่มนักเดินทางได้ทำภารกิจอันสุดแสนยากลำบากจนสำเร็จจุลวงแล้ว

อุปสรรคที่ขวางกั้นเส้นทางของเขามานานพลันปลาสนาการไป
เส้นทางที่มีดมนพลับสว่างสดใส ถึงเวลาที่เขาจะได้เดินทางต่อไปแล้ว
สินะ...

ขอบคุณสำนักพิมพ์ กอง บ.ก. และคุณมดแดงที่ไว้วางใจให้ข้าพเจ้า
มาแปลนิยายเรื่องนี้

ขอบคุณนักอ่านทุกท่านที่สนับสนุนนิยายเรื่องนี้และเป็นกำลังใจ
แก่ข้าพเจ้า

ขอบคุณทุกท่านที่ร่วมเดินทางกันมาจนสุดฟ้าสุดปฐพี

ขอให้ทุกท่านมีความสุขและสนุกกับการอ่าน หวังว่าเราคงได้พบกันอีก...

ด้วยความจริงใจ

ชื่อเสียนทรงพล

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายเอ็นเธอร์บุ๊กส์ได้ที่
www.enter-books.com หรือ
www.facebook.com/enterbooks

บทที่ 1

หนึ่งภูเขาเสมอฟ้า หนึ่งกระบองเสมอควี่

"คิดดูเถิด ที่จริงแล้วเหตุผลแต่ไหนแต่ไรเป็นเรื่องที่ง่ายดายที่สุดในโลก น้ำไหลลงสู่ที่ต่ำ เมฆลอยบนฟ้า มีแสงสว่างย่อมมีความมืด ถึงเวลาเปลี่ยนย่อมต้องเปลี่ยน"

เจ้าอารามอธิบายด้วยสีหน้าสงบนิ่ง

หนึ่งเขวียนิ่งเจียบอยู่ครู่ก่อนเอ่ยถาม

"ไหนเมื่อก่อนท่านไม่คิดเช่นนั้น"

"นิกายเต๋าถึงอย่างไรคือนิกายเต๋าของเฮาเทียน เช่นเดียวกับดวงวิญญาณคือดวงวิญญาณของมนุษย์ ยามที่มีชีวิตอยู่อย่างสงบสุข ผู้ใดจะคิดฆ่าตัวตายเพื่อให้ได้ดวงวิญญาณดวงใหม่"

นิ้วมือของเจ้าอารามถูไปมาเบาๆ ทำให้เกิดเสียงอันไพเราะสดใส คลอไปกับเสียงพุดของมัน เช่นเดียวกับดอกไม้ป่าโดยรอบที่ส่งกลิ่นหอม

"การที่ข้าเข้าใจเรื่องนี้ได้อย่างทะลุปรุโปร่ง หรืออาจกล่าวว่าการกล้าที่จะคิดเรื่องนี้ ต้องขอบใจเยี่ยผู้เป็นศิษย์ที่ยอดเยียมของข้า มันรู้แจ้งเส้นทางใหม่ในซอยเล็กๆ ที่เมืองหลินคัง ก่อตั้งนิกายใหม่ และ

เขียนข้อความที่กระตุ้นผู้คนให้คิดพิจารณา เป็นการบอกแก่ข้าว่า
คิดเช่นนั้นก็ได้ ดังนั้นในบางแง่มุมมันต่างหากที่เป็นอาจารย์ของข้า"

สายตาของเจ้าอารามจ้องไปที่ซังซังแล้วเอ่ยข้อความสำคัญ

"คำสอนของนิกายใหม่และนิกายเก่าที่จริงแล้วมิได้ขัดแย้งกัน
เพียงแต่ไม่ใช่สังขารในเวลาเดียวกัน อดีตกาลที่ผ่านมามนุษย์มีชีวิต
อยู่ในยุคแห่งความป่าเถื่อนจึงต้องการการดูแลจากท่าน แต่ในที่สุด
มนุษย์ก็พัฒนา เมื่อพันปีที่แล้วปรากฏจอมปราศรัย ปรากฏตัวเลนกวอน
หน่วยแสงสว่างผู้ก่อตั้งนิกายหมิง เคอเฮ่าหราน เหลียนเจิง รวมถึงข้า
หลากหลายเรื่องราวได้พิสูจน์แล้วว่ามนุษย์ได้พัฒนาไปถึงขั้นที่มนุษย์
ในยุคแรกเริ่มไม่อาจจินตนาการได้ มนุษย์พัฒนาแล้วจึงไม่จำเป็นต้อง
ให้ท่านดูแลอีกต่อไป มีความสามารถมากพอที่จะปกป้องตัวเอง
ไม่จำเป็นต้องตายแล้วเกิดใหม่ให้เหมือนหญ้าป่าที่ถูกทรมาทรมาน
ไม่จำเป็นต้องทนทุกข์ในวัฏจักรอันไม่สิ้นสุดระหว่างทิวาและราตรี
นานชั่วกัปชั่วกัลป์"

น้ำในสระยังคงเย็นเฉียบ ริมสระน้ำกลับอบอุ่นเหมือนฤดูวสันต์
ดอกไม้ป่าที่งดงามและต้นไม้ใบเขียวที่ถูกเจตนารมณแห่งดาบของ
หนึ่งเขวียตัดเฉือนจนกลายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยค่อยๆ ถูกความอบอุ่น
แห่งวสันต์ซอมแซมจนเหมือนเดิม

ทั่วบริเวณเงียบสงบ นานานไม่มีเสียงใดๆ มีเพียงเสียงขลุ่ยใบไม้
อันไพเราะที่ห้วงนิ้วของเจ้าอารามเท่านั้น เสียงนี้ไม่ได้สื่อความหมาย
ให้ล่าถอยเหมือนฆ้องในสนามรบ แต่เหมือนเสียงกลองศึกเสียมากกว่า

หนึ่งเขวียใช้เวลานานพอควรกว่าจะสลัดความแตกตื่นออกไป
จากใจได้ เอ่ยกับเจ้าอารามที่อยู่ฝั่งตรงข้ามว่า

"จอมปราศรัยก็เคยกล่าววาทะที่มีความหมายในทำนองเดียวกัน

มนุษย์พัฒนาจนถึงขั้นที่ไม่จำเป็นต้องมีเฮาเทียนแล้วจริงๆ นานแล้ว
ที่มนุษย์ยืนได้ บางคนถึงขั้นบินได้อย่างอิสระ จุดที่ต่างกันคือ
พวกเราสถานศึกษาคิดว่ามนุษย์จำเป็นต้องไปในดินแดนที่กว้างขวาง
กว่าเดิม ส่วนนิกายเตายังคงคิดว่าไม่ต้องไปไหน"

เจ้าอารามเอ่ยว่า

"เมื่อหลายปีก่อนข้าเคยบอกไปแล้วว่านี่คือข้อแตกต่างทางอุดมคติ
ซึ่งไม่อาจคลี่คลายให้ลงรอยกัน ข้าคิดว่าความเป็นนิรันดร์มาจาก
ความสวยงามของความสงบนิ่ง ส่วนจอมปราษฎ์และศิษย์ของมัน
ล้วนคิดว่าการเปลี่ยนแปลงต่างหากที่คือความเป็นนิรันดร์"

"การเปลี่ยนแปลงคือสภาวะปกติ ส่วนการไม่เปลี่ยนคือสภาวะผิดปกติ
ที่ปรากฏเป็นครั้งคราวเท่านั้น"

"เดิมที่มนุษย์ก็เป็นผลิตผลจากสภาวะที่ไม่ปกติอยู่แล้ว โยต้องเฝ้าหา
สภาวะปกติ"

"หากเหยียดยังไม่ตาย หรือศิษย์พี่ใหญ่อยู่ที่นี้อาจโต้แย้งกับท่าน
ในด้านนี้ได้ ส่วนข้าไม่อาจสู้ท่านได้ เรื่องที่ข้าถนัดคือการต่อสู้และฆ่าคน
ไม่ใช่การปลุ่จลาวิธชันหา ทว่าแม้แต่ข้าก็ยังมองออกถึงข้อบกพร่องสำคัญ
ในหลักคิดของท่าน"

"เชิญอธิบาย"

"หากยังคงเป็นระบบปิดซึ่งตัดขาดจากโลกภายนอก เช่นนั้น
ต่อให้ไม่มีเฮาเทียนก็ต้องมีเจตนารมณ์ศูนย์กลางที่รักษาภวให้ดำรงอยู่
ผู้ใดจะกระทำ"

หลังนิ่งเงียบอยู่ครู่ เจ้าอารามก็เอ่ยเสียงเรียบว่า

"ข้าจะทำ"

เจ้าอารามเอ่ยต่ออีกว่า

"เห็นไหม ขนาดเรื่องนี้ยังแก้ไขได้อย่างง่ายดายเช่นนี้เลย"

ข้าจะทำ? ทำอะไร ทำหน้าที่เฝ้าเทียน...ดู บนฟ้ามีเมฆครึ้ม อากาศเปลี่ยนแล้ว ฟ้าร้องแล้ว ฝนตกแล้ว รีบเก็บผ้าเร็ว...ช่วงขณะนั้นในห้วงแห่งความนึกคิดของหญิงเชรียมีประโยคเหล่านี้แวบเข้ามา

มันกัมน้ำนิ่งเจียบ มองเงาท้องฟ้าที่สะท้อนในสระน้ำ อาการตกตะลึงสงบลงบ้างแล้ว จึงเริ่มมีสมาธิให้พิจารณาเรื่องนี้ ยิ่งคิดยิ่งรู้สึกว่ายอดเยียม

เจ้าอารามช่างยอดเยียมจริงๆ

สังหารเฝ้าเทียนเพื่อตนเองจะได้กลายเป็นเฝ้าเทียนคนใหม่ นี่ไม่ใช่ตัวทวนถามสง่าช้าใคร่เป็น แต่เป็นคนอย่างทวนซ้ำก็เป็นได้ นี่เป็นความทะเยอทะยานที่เหนือความคาดหมาย และเป็นคำประกาศที่แข็งแกร่ง

ไม่ว่าเรื่องใดขอเพียงใหญ่โตพอก็ทำให้ผู้คนรู้สึกว่ามันเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่ได้ เช่นยอดเขาหิมะและทุ่งร้าง ความทะเยอทะยานขอเพียงสูงพอก็ถือเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่อย่างหนึ่ง

เจ้าอารามสุดท้ายแล้วก็เดินไปถึงย่างก้าวของอาจารย์และอาจารย์อา มันไม่เคยสงสัยในเส้นทางของตนเอง เพราะภูมิหลังและสิ่งที่สั่งสมมานานแสนนานของนิกายเต๋าเป็นพื้นฐานที่เพียงพอสำหรับอุดมคติของมัน ทำให้มันได้ข้อสรุปในทันทีว่าเมื่อเฝ้าเทียนใช้การไม่ได้ก็เปลี่ยนใหม่ และมันจะเป็นเอง!

ช่างทะเยอทะยานนัก

ช่างโอหังนัก

ซังซังมองฝั่งตรงข้ามด้วยสีหน้าไม่แสดงอารมณ์

นอกจากหญิงเชรียแล้วเจ้าอารามคือผู้ที่อยู่ใกล้เฝ้าเทียนมากที่สุด

ในโลก

ไม่ว่าเว่ยกงหวงหรือจ้าวบัลลังก์โองการฟ้าคนก่อนล้วนเทียบมันไม่ได้ มันล่องรู้ถึงโองการฟ้า รอคอยอย่างทรमानที่เกะหนานให้นานหลายปี มันติดต่อกับนางหลายครั้ง ย่อมล่องรู้ถึงความคิดของนาง

"ท่านคือรูปปั้นที่นิกายเต๋าสร้างขึ้น การเปลี่ยนรูปปั้นไม่จำเป็นต้องใช้ความโอหัง"

เจ้าอารามเอ่ยบอกนางโดยไม่ได้มีอาการสงสารเหมือนก่อนหน้านี้แล้ว ในความสงบนิ่งแผ่ธรรมชาติของผู้ที่มีอาวุโสกว่า จากนั้นมันเอ่ยกับหญิงเชวี่ว่า

"สถานศึกษาและนิกายเต๋าต่างไม่ต้องการเข้าเทียบ อย่างน้อยก่อนจะถึงช่วงสุดท้ายของเส้นทาง พวกเราอาจเดินร่วมทางกันได้ หรืออาจกล่าวว่าเจ้าอาจโน้มน้าวตนเองให้คิดว่าจอมปราษฎ์เป็นฝ่ายผิดได้"

หญิงเชวี่นิ่งเงียบไปนานก่อนตอบว่า

"ไม่ อาจารย์ไม่ผิด ที่จริงแล้วท่านก็ไม่ผิด มนุษย์ไม่ต้องการหนึ่งเข้าเทียบอีกต่อไปแล้วจริงๆ"

ซังซังสีหน้าเรียบนิ่งเหมือนไม่ได้ยินสิ่งใด มันกุมมือนางพลางเอ่ยกับเจ้าอารามต่อไป

"ข้าก็ไม่ต้องการเข้าเทียบ แต่ข้าต้องการภรรยา"

เข้าเทียบจะดำรงอยู่หรือไม่มันไม่สนใจ แต่มันจำเป็นต้องสนใจภรรยา เข้าเทียบเก่าหากจากไปสามารถเปลี่ยนเป็นเข้าเทียบใหม่ ส่วนภรรยาหากจากไปใช่หรือไม่ว่าก็เปลี่ยนใหม่ได้ ต่อให้เปลี่ยนได้...

ไม่ ไม่มีต่อให้ ไม่มีการเปลี่ยน

ยิ่งไม่อาจไม่มีภรรยา

หญิงเชวี่บอกเจ้าอารามรวมถึงคนทั้งโลก

เจ้าอารามค่อนข้างเสียตาย แต่ไม่ได้กระทบกระเทือนอะไรมากนัก ต่อความคิดมัน มันตามหาเจ้าเทียนมาหลายวัน มรรคจิตแข็งแกร่งตั้ง ศิลาที่สายลมพัดแรงสายน้ำไหลเชี่ยวก็ไม่อาจทำให้หวั่นไหว เจกเช่น สภาวะผลิบานของดอกไม้ป่าเต็มภูเขาที่มีอาจยับยั้ง

"จอมปราชญ์คงผิดหวังในตัวเจ้า บัดนี้มาคิดดู มันน่าจะผิดหวัง ในตัวเจ้าตั้งแต่ตอนอยู่ริมแม่น้ำซื่อแล้ว ไม่ว่าจะทำลายเจ้าเทียนหรือ เปลี่ยนเจ้าเทียนถึงอย่างไรก็เป็นเรื่องของมนุษย์เอง พวกเราได้แต่ ตัดสินใจเอง ส่วนเจ้ากลับยืนอยู่ข้างนาง เจ้าคิดว่าตัวเองเป็นมนุษย์ หรือไม่"

เจ้าอารามแยกนิ้วมือออกทำให้ใบไม้เขียวปลิวร่วงลงที่หน้ารองเท้า แล้วถูกเจตนารมณห์แห่งดาบที่ยังหลงเหลืออยู่ตัดขาดเป็นชิ้นๆ

หนึ่งเซวียสหันหน้าแปรเปลี่ยน มันจำคำพูดของอาจารย์ก่อนจากไป ที่ริมแม่น้ำซื่อได้อย่างชัดเจน ตอนนั้นมันสามารถกำจัดการปัญหาเรื่องเจ้าเทียน เวลานี้มันก็ยังสามารภ

"นี่เป็นปัญหาเกี่ยวกับทัศนคติสามอย่าง"

หนึ่งเซวียเอ่ย

"ทัศนคติต่อการดำรงชีวิตและทัศนคติต่อโลกขัดแย้งกัน ส่วน ทัศนคติที่ขัดแย้งกันมากที่สุดคือทัศนคติต่อความรัก ข้าไม่อาจปล่อยให้ นางตาย สถานศึกษาต้องการให้ข้าฆ่านาง ข้ายังไม่ฆ่า ยังไม่ต้องพูดถึง ทาน โลกนี้จะเป็นเช่นไรเวลานี้ข้าใส่ใจมากจริงๆ แต่ข้าใส่ใจว่านาง จะเป็นอย่างไรมากยิ่งขึ้น"

"รักคนทั้งโลกคือความรักอันยิ่งใหญ่ ความรักของเจ้าที่มีต่อนาง คือความรักที่เล็กน้อย"

หนึ่งเซวียนิ่งเงียบไปครู่ก่อนเอ่ยตอบ

"แต่...ทั้งหมดล้วนคือความรัก หรือมิใช่"

มันไม่พูดอะไรอีก ปลดคันธนูลง หยิบลูกธนูขึ้นมาแล้วเตรียมยิง
เจตนารมณ์แห่งยันตริมสระน้ำค่อยๆ สลายไป เจ้าอารามกำลังจะกลายเป็น
ส่วนหนึ่งในภาพวาด การสนทนาต้องสิ้นสุดอย่างแน่นอน และการต่อสู้
ต้องเริ่มต้นด้วยเช่นกัน

ยันตร์รูปอู๋ที่ปกคลุมรอบสระน้ำค่อยๆ หลอมรวมเข้ากับฟ้าดิน
เจตนารมณ์แห่งดาบอันแหลมคมไม่ได้ดำรงอยู่อีกต่อไปแล้ว ภาพวาด
ที่แตกกระจายค่อยๆ ถูกซ่อมแซมจนสมบูรณ์ เจ้าอารามเดินออกมา
จากในภาพวาดสู่โลกแห่งความจริง

ซังซังลุกขึ้นยืนช้าๆ สองมือไพล่หลัง มองมันด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึก
เจ้าอารามถอนใจว่า

"ดูเถิด...หากสงบเงียบไม่เปลี่ยนแปลงได้จะสวยงามแค่ไหน"

บริเวณนั้นดอกไม้มากมายเบ่งบาน เถาวัลย์มากมายเจริญเติบโต
ต้นไม้มากมายงอกงาม เพียงชั่วพริบตาบรรยากาศแห่งวันนั้นก็หนาแน่น
จนเกินพรรณนาทำให้ผู้คนอึดอัดจนยากหายใจ

หนึ่งเขยียรู้สึกเหมือนได้อาบสายลมวสันต์และเหมือนกำลัง
จะจมน้ำตายในเวลาเดียวกัน

ซังซังยังคงสองมือไพล่หลัง สีหน้าเฉยเมย ดวงตากลับหรี่เล็กน้อย

ทะเลดอกไม้แห่งฤดูวสันต์อันไร้ขอบเขต ดอกไม้แต่ละดอก
เจตนารมณ์แห่งวันต์แต่ละสาย ล้วนคือจิตสังหารที่รุนแรงอย่างที่สุด

หนึ่งเขยียยกธนูเหล็กขึ้น หัวธนูเย็นเฉียบชี้ไปยังเจ้าอารามที่อยู่
ฝั่งตรงข้าม

เจ้าอารามสงบนิ่งมองมันด้วยกิริยาสองมือไพล่หลังเช่นเดียวกับ
ซังซังโดยมิได้เกร็งเกรง เพราะมันอยู่บนภพนี้ประดุจ สามารถหนีได้ทุกเมื่อ

ไม่ว่าปฐมธนูสิบสามดอกแข็งแกร่งปานใดก็ยังไม่ถูกมัน

ประตูเหล่านั้นคือรอยแยกในชั้นลมหายใจแห่งฟ้าดิน คือดอกไม้
ที่เบ่งบานท่ามกลางป่าเขาบริเวณนั้น ดอกไม้ทุกดอกคือรอยแยกและ
คือประตู ไม่อาจแน่ใจได้เลยว่าเจ้าอารามจะเข้าประตูไหน

หนึ่งเขวียมองฝั่งตรงข้าม สัมผัสได้ถึงกลิ่นเบาๆ ของสายธนู
มันเหม็นไหม้แต่ไม่รู้สึกอะไร

ซังซังวางมือบนไหล่มัน พลั้งอันอบอุ่นจนถึงขั้นอาจกล่าวได้ว่า
เราร้อนถ่ายเทสู่ร่างมัน พลั้งจิตที่สูญเสียไปจนหมดในการเขียนยันต์
ก่อนหน้านี้พื้นฟูขึ้นมาในพริบตาจนเข้าสู่สภาวะสูงสุด

"หนึ่งเก้าแปดเก้า ศูนย์สามศูนย์เก้า"

ซังซังเอ่ยตัวเลขสองชุดด้วยสีหน้าเฉยชา เช่นเดียวกับการบอก
เส้นทางท่ามกลางหิมะช่วงหลายวันก่อน เช่นเดียวกับการบอกตำแหน่ง
ริมทะเลสาบอันหนาวเหน็บเมื่อหลายปีก่อน และเช่นเดียวกับ
ในเขาหมินซานก่อนหน้านี้หลายปี

เพียงแต่เสียงนั้นไม่สดใสเยาว์วัยเหมือนวัยเด็กแล้ว อีกทั้งครั้งนี้
ตัวเลขสองชุดของนางค่อนข้างยาวซึ่งแสดงถึงความซับซ้อน เช่นนั้น
ย่อมหมายถึงความแม่นยำที่มากกว่าเดิม

หนึ่งเขวียไม่ลังเลใดๆ กล่าวให้ตรงกว่านั้นคือมันไม่แม้แต่จะคิด
เช่นเดียวกับที่ทำเหมือนเมื่อก่อน คล้ายเป็นสัญชาตญาณ เล็งไปที่
ตำแหน่งหนึ่งของฝั่งตรงข้ามแล้วปล่อยสายธนู

ลูกรธนูแหวกอากาศไปโดยไร้เสียง

น่าแปลกที่เห็นชัดว่าสิ่งที่มันเล็งคือต้นไม้ใหญ่ที่ใกล้ล้ม ห่างจาก
ตำแหน่งของเจ้าอารามไกลมาก แต่สีหน้าเจ้าอารามกลับเคร่งขรึมสุดขีด

เงาร่างของเจ้าอารามหายไปจากที่นั่น หายไปโดยสิ้นเชิง นี่คือ

ด้านไร่ระยะ มันเข้าสู่ชั้นลมหายใจแห่งฟ้าดิน และคือด้านวิเวกด้วย
ในเวลาเดียวกัน เพราะไม่ทิ้งร่องรอยใดไว้ ไม่เหลือแม้แต่สายลม

กระทั่งยามนี้เสียงเวียงของสายธนูจึงค่อยดังถ่ายทอดไปรอบสระน้ำ
วิถีธนูที่ชัดเจนปรากฏเหนือสระน้ำ กลุ่มควันหนาแน่นหมุนวนช้าๆ
ลูกธนูไม่รู้ไปที่ใดแล้ว ต้นไม้ใหญ่ต้นนั้นยังคงค่อยๆ เอนล้ม
โดยไม่ได้รับผลกระทบใดๆ บนหน้าผาที่ไกลออกไปอีกก็ไม่มีร่องรอยอะไร
เช่นเดียวกับเจ้าอาราม

ธนูดอกนั้นคล้ายยิ่งเข้าไปในความว่างเปล่า

ครูต่อมา

ในยอดเขาหิมะลูกหนึ่งที่อยู่ห่างออกไปสิบกว่าลีปรากฏร่างของ
เจ้าอารามลอยอยู่กลางอากาศเบื้องหน้าหน้าผา

ลูกธนูดอกนั้นเหมือนแมลงปอเกาะบนหยดน้ำค้าง หยุดอยู่ที่
แขนซ้ายมันอย่างนุ่มนวล

หัวธนูอันแหลมคมแทงเข้าชุดเขียว แม้ไม่ลึกนักแต่มีเลือดไหล
ออกมา

เลือดเป็นสิ่งสกปรกอย่างหนึ่ง ครั้นเป็นสิ่งที่สกปรก ด้านวิเวกจึง
ยากจะดำรงอยู่

เจ้าอารามขมวดคิ้วราวกับคาดไม่ถึงว่าลูกธนูดอกนี้จะแข็งแกร่ง
ถึงเพียงนี้

สามารถยิงทะลุลมหายใจแห่งฟ้าดินเข้าสู่ชั้นของความว่างเปล่า
ไล่ล่ายอดฝีมือด้านไร่ระยะได้ ปฐมธนูสิบสามดอกดอกนี้ของหญิงเซียว
อยู่เหนือด่านแดนเดิมของมันแล้ว

"ดูเถิด ท่านอธิบายเหตุผลมากมายแต่กลับลืมเรื่องเรื่องหนึ่ง
หากท่านต้องการให้ภรรยาดีต่อท่าน ก่อนอื่นท่านต้องมีภรรยา หากท่าน

อยากเปลี่ยนตะวันจันทร์าเปลี่ยนฟ้าใหม่ ก่อนอื่นท่านต้องเอาชนะ
พวกเราให้ได้เสียก่อน"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/6479->